

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 406/21
9.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Наде Хаци-Перић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Миленка Цвијовића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.565/19 од 02.02.2021. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, дана **09.09.2021. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.565/19 од 02.02.2021. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.565/19 од 02.02.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика и за наведено кривично дело утврђена му је казна затвора у трајању од 4 (четири) године, а затим су му, применом члана 67 и 70 КЗ, опозване условне осуде изречене правноснажним пресудама Првог основног суда у Београду, и то К.бр.565/2017 од 29.05.2018. године, која је правноснажна 29.05.2018. године и којом му је због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, у покушају, у вези члана 30 КЗ, утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, и одређен рок проверавања од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде и К.бр.696/19 од 15.07.2019. године, која је правноснажна 15.07.2019. године и којом му је због кривичног дела прогањање из члана 138а став 1 тачка 1 и тачка 4 КЗ утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређен рок проверавања од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, а затим га, применом члана 60 КЗ,

осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Применом члана 63 КЗ окривљеном је у напред изречену јединствену казну затвора урачунато време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.405/19 од 20.09.2019. године и који му се рачуна почев од 18.09.2019. године, када је лишен слободе и има трајати до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом Вишег суда у Београду К.бр.565/19 од 02.02.2021. године. Применом члана 87 КЗ у вези члана 246 став 7 КЗ окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одређено је да се од окривљеног има одузети 354,12 грама опојне дроге коју представљају делови биљке канабис која садржи ТХЦ чији је масени удео већи од 0,3%. Применом члана 264 ЗКП окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Бојан Ђорђевић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи и окривљеном изрекне кривичну санкцију у краћем трајању. Бранилац је замолио да буде позван на седницу већа када се о жалби буде одлучивало.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 457/21 од 11.05.2021. године, примљеним у овај суд 12.05.2021. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића и потврди пресуду Вишег суда у Београду К.бр.565/19 од 02.02.2021. године.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављене жалбе, имајући у виду и мишљење Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру, основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, првостепена пресуда се оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка, наводећи да је пресуде противречна и да су у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, због чега се иста не може испитати.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује као неосноване, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалби, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за

своју одлуку.

Ценећи жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указујући на погрешну оцену исказа полицајаца који су вршили осматрање објекта и лица која су била предмет њихове обраде, наводећи да исти нису имали физичке могућности да из позиције са које су вршили осматрање виде и запазе све детаље у вези којих су сведочили, Апелациони суд у Београду исте оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у изреци побијане пресуде.

Утврђено чињенично стање, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд засновао на исказима сведока СС и СС1, који су навели да су као полицијски службеници имали оперативна сазнања да се на адреси окривљеног продаје опојна дрога, да се лице које станује у улици ... број ..., бави продајом опојне дроге, да су вршили опсервацију дела куће у којој станује окривљени, па је сведок СС навео да им је било познато која улазна врата и прозор припадају лицу које врши продају опојне дроге, да су критичног дана у службеном возилу у улици преко пута куће окривљеног били и вршили опсервацију, да су покуцали на врата која се налазе поред врата стана окривљеног, да им је врата отворио отац окривљеног и рекао да у стану који је полиција опсервирала живи његов син АА, да им је АА као корисник стана дао сагласност да изврше претрес. Наводи сведока СС у битном су потврђени и наводима сведока СС1 који је објаснио да окривљени живи у кући на којој постоје више улазних врата, да су покуцали на врата која се налазе крајње десно, да им је врата отворило једно лице, па када су тражили информацију да ли у тој кући живи неко млађе лице, да је то лице рекло да то млађе лице станује у стану поред и да је у питању његов син АА. Наведени сведоци сагласно су навели да су видели једно лице на прозору и то на адреси где станује окривљени, да се то лице, када их је учило одмах склонило са прозора. Сведок СС је навео да их је сарадник довео пред кућу окривљеног и показао им прозор и врата, па када су видели да се то лице склонило са прозора, кренули су у претрес стана и започели да реагују како окривљени не би уништио трагове кривичног дела, будући да их је претходно уочио, због чега нису прибавили наредбу судије за претрес стана. При том им је, према наводима сведока СС1, приликом вршења претреса стана, окривљени показао где се налази опојна дрога. Оба сведока су навела да се окривљени критичном приликом коректно понашао, па није било разлога да према истом примењују принуду.

И по оцени овога суда, искази сведока полицијских службеника СС и СС1 су јасни, уверљиви, логични и потврђени писаним доказима прочитаним на главном претресу, при чему су ови сведоци критичном приликом поступали као службена лица и нису имали ни мотива ни разлога да се неистинито изјашњавају о одлучним чињеницама, па је стога правилно првостепени суд исказима наведених сведока поклатио веру, док су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се искази ових сведока оспоравају, оцењени као неосновани.

Имајући у виду овако дате исказе наведених сведока, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног АА који је негирао извршење

кривичног дела које му се ставља на терет и навео да не зна чија је опојна дрога, да иста није његова, те да је под принудом полиције потписао потврду о привремено одузетим предметима, као и записник о уласку у стан полицајаца.

Такође, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио ни исказ сведока СС2 у делу у коме је исти навео да је опојна дрога наводно пронађена у стану у коме живи СС3, будући да је његов исказ у том делу у супротности са исказима сведока СС и СС1, које је, како је то већ напред речено, правилно првостепени суд прихватио, а који су навели да им је управо сведок СС2, отац окривљеног, рекао да у том стану који су претресли и где су пронашли опојну дрогу, живи његов син АА, а не СС3, а такође правилно првостепени суд није прихватио ни исказ сведока СС4 у делу у коме је исти навео да у стану у коме је вршен претрес из собе не може да се види кухиња због завесе, будући да је и по оцени овога суда исказ овог сведока у наведеном делу контрадикторан сам себи, с обзиром да је овај сведок даље навео да њему ништа није сметало да види шта ради полиција, али да није гледао, јер га то не интересује.

Стога, имајући у виду да је према наводима сведока СС и СС1, ове сведоке полицијски сарадник довео до места где станује окривљени, где им је тачно показао врата и прозор на делу куће који користи окривљени, да су полицијски службеници имали сазнања да се из те куће врши продаја опојне дроге, а да су приликом претреса стана полицијски службеници у стану који користи АА пронашли опојну дрогу, при чему је окривљени без примедби потписао потврду о привремено одузетим предметима, па између осталог и предметне опојне дроге, без примедби је потписао и записник о претресању стана и других просторија, као и потврду о уласку у стан и друге просторије, а да је СС2 као држалац стана без примедби потписао записник о претресању стана и других просторија ПС Вождовац од 18.09.2019. године, то су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се оспорава законитост наведеног претреса стана.

Имајући у виду да је налазом вештака психијатра др Бојане Кеџман, који је правилно првостепени суд прихватио, утврђено да су код окривљеног у време извршења кривичног дела способности да схвати значај свог дела и могућности да управља поступцима биле очуване, да код окривљеног нису регистровани симптоми зависности од употребе алкохола и опојних дрога, то и по оцени овога суда окривљени свакако није имао потребе да има у поседу предметну количину опојне дроге канабис (354,12 грама), а која је упакована у бројне пвц кесице, дакле њему залихе опојне дроге нису биле потребне, нити су му имовинске прилике дозвољавале да беспотребно ствара залихе опојне дроге за сопствене потребе, па је стога правилан закључак првостепеног суда да је предметна опојна дрога била намењена продаји и да ју је окривљени држао управо ради продаје. Стога су наводи одбране окривљеног да не зна чија је опојна дрога и да није његова, да је био под дејством алкохола и да ништа не зна у вези критичног догађаја, у супротности са изведеним и прихваћеним доказима, које је правилно првостепени суд прихватио, за шта је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, детаљне и довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Дакле, имајући у виду да је предметна опојна дрога била у поседу окривљеног, да је пронађена у делу куће који окривљени користи, да је окривљени показао

полицијским службеницима где се опојна дрога у кући налази, да је без примедби потписао да је опојна дрога од њега одузета, а с обзиром на количину опојне дроге и велики број кесица у које је била упакована опојна дрога, а при чињеници да окривљеном та количина опојне дроге није била потребна јер није зависан од употребе опојне дроге, да се продајом опојне дроге брзо долази до веће количине новца, а да је окривљени без запослења, то је правилан закључак првостепеног суда да је окривљени предметну опојну дрогу држао управо ради продаје.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 Кривичног законика, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и истима дао адекватан значај када је окривљеном за предметно кривично дело утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а затим му опозвао условне осуде изречене правноснажним пресудама Првог основног суда у Београду и то К.бр.565/17 од 29.05.2018. године, која је постала правноснажна 29.05.2018. године, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и одређен рок проверавања у трајању од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде и К.бр.696/19 од 15.07.2019. године, која је правноснажна 15.07.2019. године и којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређен рок проверавања од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, будући да је предметно кривично дело извршио у време проверавања по наведеним условним осудама, па га је, применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година, налазећи да је овако одмерена казна неопходна и довољна да се њоме постигне како генерална, тако и специјална превенција, а у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 18.09.2019. године, када је лишен слободe, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да ће се само ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42

Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да је овако одмерена казна нужна мера кривичноправне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима је дело извршено, јачини угрожавања заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама.

Жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, да условна осуда изречена пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.565/17 није могла бити опозвана, будући да је у тренутку пресуђења рок за проверавање истекао, нису могли бити прихваћени као основани, имајући у виду да је наведена пресуда, којом је окривљеном утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и одређен рок проверавања у трајању од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, постала правноснажна 29.05.2018. године, а да је ожалбена пресуда изречена 02.02.2021. године, дакле да није истекао рок проверавања у трајању од 2 (две) године.

Стога се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу блажег кажњавања овог окривљеног, оцењује као неоснована.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Ђорђевића, али како су исти без утицаја на другачију одлуку, то их није посебно ни образлагао.

Сходно свему напред наведеном, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Хаци-Перић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић